

ALKOHOL

Alkohol povzroča gorje,
bedo, bolezen in strto srce.

Na cesti veliko je nesreč,
alkohol prisoten absolutno je preveč.

Huda prometna nesreča se zgodi,
če voznik trezen ni.

Zato pijan,
nikoli ne sedi za volan.

Veliko družin trpi,
ker alkohol uničuje družinske vezi.

Veliko družin alkohol razdre,
otroci trpijo hudo gorje.

Če ne bi bilo alkohola v neomejenih količinah,
bi bila radost v vseh družinah.

Zato manj alkohola pij
in sreča v družinah se lahko kar vrsti.

Nesreč bo mnogo manj
in posledično manj grozljivih in žalostnih otroških sanj.

ALKOHOL V DRUŽINI

Živela je deklica po imenu Monika. Ni imela nobenih bratov ali sester in si jih tudi ni želela. Imela je super mamo Veroniko in očeta Dejana. Zelo rada je hodila v šolo. Do petega razreda ni imela ravno dobrih sošolk. V šestem razredu so učence premešali in Monika je dobila veliko novih, prijaznih sošolk. Vse so se zelo rade igrale, se zabavale, se kdaj tudi skupaj učile in popoldan delale domačo nalogo v parku, ki je bil blizu njihove šole. Vse sošolke so se družile, razen Lare, ki se je ves čas tiho držala zase v kotu, nikoli se ni z nikomer pogovarjala, nikoli ni praznovala rojstnega dneva. Ves čas je bila tiha, žalostna in otožna.

Nekega dne so se ponovno vse sošolke, razen Lare, dobile v parku in skupaj dokončale domačo nalogo. Nato pa je Beti rekla: „A ni zanimivo, da Lare nikoli ni z nami. Prav zanima me, kaj se dogaja? Ali nas mogoče ne mara?“ Pa ji Anja odvrne: „Eh, koga briga. Važno, da se imamo me super, drugače si je pa čisto sama kriva, če ji je popoldne dolgčas.“ Vse ostale sošolke so potegnile z Anjo. Na koncu se je z njimi strinjala tudi Beti. Monika je bila ves čas tiho, saj ni bila enakega mnenja. Odločila se je, da bo ugotovila, kaj je razlog Larinega obnašanja.

Naslednji dan se je Monika odločila, da bo kar takoj začela z raziskovanjem. Šla je do svojega najboljšega prijatelja, ki je bil v preteklosti Larin sošolec. Izvedela je nekaj malega. To, da je Lara že od vedno taka in da živi v oddaljeni samotni vasici, v skromni, majhni hiši. Najprej je Monika pomislila na to, da je sebična, saj vse sošolke živijo v lepih stanovanjih. Odločila se je, da to najbrž ni res in da bo popoldne odšla do Larine hiške in malo raziskala. Po koncu šole, se je sošolkam zlagala, da se ji mudi k zobozdravniku. Na skrivaj je smuknila na avtobus in se odpeljala do Larine samotne vasice. Seveda je starše prej poklicala, da bo prišla iz šole malce kasneje.

Ko je prispela v vasico, je bila zelo presenečena, saj je bila Larina hiša popolnoma na samem. Larina hiša je zelo izstopala, saj ni bila nič prepleskana, okna so bila čisto zagrnjena in njihov avto je bil popolnoma obtolčen in uničen. Ko je Monika še malo pogledala okoli sebe, se je zazrla v koš za smeti, pred Larino hišo. Bil je tako poln praznih steklenic alkoholnih pijač, da ga ni bilo mogoče zapreti. Naenkrat je zaslišala glasno kričanje in vpitje. Slišala je moški glas (Larinega očeta), kako je zmerjal gospo (Larino mamo). Tedaj je nekdo odprl vhodna vrata in Monika se je še zadnji hip skrila za grm. Ven je prišla

Larina mama. Bila je polna modric in prav tako žalostna in otožna kot Lara. Ko so se vrata spet zaprla za Larino mamo, se je Moniki posvetilo. V glavi je začela naštevati: obtolčen avto, pol koš steklenic, zagrnjena okna, kričanje in vpitje, Larina mama polna modric – zagotovo je za vse to gorje kriv alkohol. Hiška pa je najverjetneje tako majhna in zanemarjena, ker gre ves denar samo za alkoholne pijače.

Monika se je vrnila domov. Mami ni povedala, kje je bila, saj bi ji najbrž prepovedala, da dela kaj takega. Za povrh vsega pa je bila še tako pretresena, da ni vedela, kaj naj naredi. Hitro se je stuširala, umila zobe in se usedla v posteljo. Kot vsak večer je vzela svoj dnevnik, v katerega je pisala, kaj se ji je tisti dan zgodilo. Običajno je napisala dokaj malo, tokrat pa je napisala zelo veliko. Na koncu je napisala: "Lari moram definitivno pomagati."

Naslednje jutro se je zbudila vsa pretresena, saj je sanjala, da jo je Lara videla, medtem, ko je opazovala njihovo hišo in jo pred celo šolo nadrla. Ko pa je prišla na zajtrk, jo je mama spravila v dobro voljo in je na nočne more in včerajšnje dogodke pozabila. V šoli se ni kaj veliko pogovarjala, saj je ves čas premišljevala, kako naj povabi Laro k sebi domov, da bi še kaj zvedela o njej. Ta dan ponovno ni šla s sošolkami v park, saj si je ponovno izmislila, da mora iti slikati zobe, ker ji je tako prejšnji dan naročila zobozdravnica. Na skrivaj je počakala, da so vse sošolke odšle in se počasi približala Lari. Lara je to opazila in se je poskušala izmuzniti, vendar ji ni uspelo. Monika je Laro prijazno pozdravila in jo vprašala, če ima popoldne, kaj časa. Lara je takoj začela razmišljati, kaj naj se izmisli. Rekla je: „Oprosti, ampak danes imam trening hip - hopa.“ Monika je vedela, da je to laž in jo vprašala, če ima jutri popoldne čas. „Joj, oprosti, ampak jutri sem se z očkom zmenila, da bova skupaj oprala avto.“ Monika je ponovno vedela, da je to laž, saj je videla, kakšen avto imajo. Monika je vztrajala in vprašala: „Kaj pa pojutrišnjem, torej v petek?“ Lara je zavzdihnila, saj je vedela, da ji ni več pomoči in s težavo je rekla, da lahko. Zmenili sta se, da se ob petih popoldne dobita pri Moniki.

Ko je Monika prišla domov, je bila zelo zadovoljna sama s seboj. Vedela je, da bo Lari skoraj sigurno lahko pomagala. Do petka se ji je čas strašno vlekel. Nato pa je v petek končno zazvonil zvonec za konec pouka. Njene sošolke so vse hitele domov, saj je bil petek. Tudi Monika je pohitela, saj je hotela še kaj pripraviti, preden pride Lara. Z mamico in očkom se je zmenila, da naj Lare ne sprašujeta preveč. Prosila ju je, če lahko pripravita mizo, da bo Lara pri njih jedla večerjo.

Končno je malo po peti uri zazvonil zvonec na vhodnih vratih. Monika je bila vsa vesela. Hitro je stekla po stopnicah in Lari odprla vrata. Monika jo je povabila naprej do njene sobe. Lara se je ves čas prestrašeno ozirala, kot da bi bila v hiši strahov. Ko sta prišli v sobo, je Monika predlagala, da bi se igrali igro, pri kateri druga drugi postavljata vprašanja, da bi se bolje spoznali. Izvedela je, da je Larina najljubša barva svetlo modra, da je njena najljubša žival zajec, da je njen najljubši šolski predmet matematika, da je njen najljubši dan petek in še mnogo drugih stvari. Med igro je v sobo vstopila Monikina mama in vprašala, kaj si želita za večerjo. Ker je Monika izvedela, da so Larina najljubša večerja palačinke, je mamo prosila, da speče palačinke. Kasneje sta se igrali Monopoly. Nato pa je Monika malo začela napeljevati in spraševati stvari o Larini družini. Lara pri tem ni bila kaj zgovorna. Nato pa je Monikina mama zaklicala: „Pridita, večerja je na mizi, še prej pa si umita roke.“ Najprej si je roke umila Lara. Ko je šla iz kopalnice, je Monika slišala, kako je sama sebi zašepetala; „Še sreča, da je že večerja. Le kaj bi se zgodilo, če naju ne bi prekinila Monikina mama.“ Nato sta se usedli za mizo in skupaj povečerjali. Lara je slutila, da če se bosta šli še malo igrati, jo bo Monika še naprej spraševala. Zato si je po večerji izmislila in rekla: „Sedaj pa moram iti, saj čez pet minut odpelje zadnji avtobus do vasice, kjer živim.“ Monikina mama ni vedela, da to ni res, zato je rekla, da naj pohiti in da naj še kdaj pride na obisk.

Ko je Lara odšla, je Monika takoj povabila mami na kavč, da ji nekaj pove. Monika je začela: „Prosim, ne bodi jezna, ampak tisti dan, ko sem prišla malo kasneje iz šole, sem šla raziskovati okoli Larine hiše. Izvedela sem, da ima Lara strašne probleme s starši, saj njen oče ves čas pije in zaradi tega kriči na njeno mamo...“ Tako se je začel dolg pogovor. Kasneje se je v pogovor vključil še oče. Vsi so bili istega mnenja, da morajo Lari nujno pomagati, vendar niso točno vedeli kako. Ko se je pogovor končal, je bila ura že pozna, zato so se umili in šli spat.

Naslednje jutro se je Moniki posvetila ideja, kako pomagati Lari. Med zajtrkom jo je povedala staršema: „Lahko bi jo še enkrat povabili in jo na lep, prijazen način pripravili do tega, da bi povedala, kaj o svoji družini oziroma bi ji mi povedali, da vemo te žalostne stvari o njej. Povedali bi ji, da lahko očeta pošljemo na zdravljenje in da bi bilo mogoče zdravljenje potrebno tudi za mamo. Seveda bi ji pomagali vse to izpeljati in Lara bi bila lahko ves ta čas pri nas.“ Monikina starša sta bila z idejo zelo zadovoljna. Dogovorili so se, da bodo Laro že naslednji teden ponovno povabili k sebi na obisk.

V ponedeljek sta si Monika in Lara izmenjali telefonski številki (brez, da bi ju videle druge sošolke). Okoli treh je Monika poklicala Laro. Lara se je javila in jo pozdravila. Monika je rekla, da lahko ob petih popoldne spet pride k njej na obisk. Tedaj je Monika v ozadju zaslišala grozno kričanje in vpitje. Lara je hitro prekinila. Čez nekaj časa je Lara nazaj poklicala Moniko in se ji opravičila in rekla, da je imela slabo povezavo. Monika je vedela, da to ni res. Na koncu sta se z Moniko zmenili, da bo Lara spet prišla k njej v petek popoldne, saj sta obe imeli takrat največ časa.

Ko je Lara v petek prišla, so se z Monikinimi starši zmenili, da se bodo skupaj igrali Monopoly. Ko so se začeli igrati, je oče začel malo napeljevati na Larino družino. Ko je Lara to opazila, je rekla, da mora na stranišče. Medtem so se Monika, oče in mama dogovorili, da ji bodo povedali, da vejo, kaj se dogaja pri njih. Ko se je Lara vrnila, je Monikina mama začela govoriti: „Vem, da ti je neprijetno, ampak Monika je eno popoldne šla naskrivaj do vaše hiše in poslušala in opazovala dogajanje. Ugotovila je, da tvoj oče veliko pije in zaradi tega tepe in se jezi in kriči na tvojo mamo.“ Lara je s solznimi očmi pokimala, saj se je počutila grozno, da ima takega očeta. Monika jo je na vsak način skušala potolažiti. Nato pa je pogovor nadaljeval oče: „Vemo, da ti je zelo hudo in bi ti radi pomagali. Razmišljali smo o tem, da bi peljali tvojega očeta na zdravljenje in po potrebi tudi mamo. Medtem pa bi ti lahko bila pri nas.“ Lara je vsa ganjena odgovorila: „Lahko, ampak, kako jima bomo to povedali?“ Mama je takoj rekla, da lahko za problem povejo osebnemu zdravniku očeta in da bo zdravnik povedal, kako naprej. Lara je postala malo bolj vesela, saj je ugotovila, da ji nočejo nič slabega in bi to lahko rešilo vse družinske težave in probleme. Lara je še povedala, da je malo začela piti tudi mama, saj ji je bilo zelo težko zaradi očeta. Monika je Lari rekla, da naj jo pokliče in pove, katerega osebnega zdravnika imata njena mama in oče. Ko Lara ni bila več rdeča v obraz in ko je pojedla večerjo, je šla na avtobus in se odpeljala domov.

Doma sploh nihče ni opazil, da je ni bilo. Oče je bil zopet zelo pijan, mama pa malo manj. Lara je mamo vprašala, katerega zdravnika ima in mama ji je odgovorila. Ker sta imela z očetom istega zdravnika, je bilo vse rešeno. Naslednji dan je Lara vsa vesela poklicala Moniko in ji povedala ime in priimek zdravnika. Monikina mama je hitro ukrepala in poklicala zdravnika. Ker je bil primer zelo resen, je po starša prišel rešilec. Monikin oče pa je prišel iskat Laro, saj je bila sobota in ni bil v službi. Lara je hitro spakirala stvari, se poslovila od staršev in se odpeljala k Moniki. Vseeno se je bala, da jo bosta starša kaznovala, vendar pa je bila hkrati vesela, da so se stvari začele urejati.

To soboto je bilo pri Moniki zelo veselo. Monikina starša sta bila doma. Po kosilu sta šli Monika in Lara na sprehod v park. Medtem je Monikina mama poskrbela za odlične prigrizke, oče pa je šel po okraske in balone. Lepo sta okrasila dnevno sobo in na mizo postavila prigrizke. Ko sta Monika in Lara prišli domov, sta šli v Monikino sobo in sploh nista opazili okrašene dnevne sobe. Ko sta se nehali igrati, sta se šli stuširati. Nato sta šli v dnevno sobo in Monikina starša sta zaklicala: „Naj se pidžama party začne!“ Imeli so se zelo lepo. Ob filmih in prigrizkih so preživeli lep večer. Lara je zelo presenetilo to, da lahko preživiš tako miren in zabaven večer brez kreganja, vpitja in kričanja.

Monikina starša sta obvestila učiteljico, kaj se je zgodilo. Moniko so začele vse sošolke malo čudno gledati, saj se je ves čas pogovarjala z Lara. Popoldne je tudi Lara začela hoditi z njimi v park, kjer so skupaj delale domačo nalogo. Ponovno je bila presenečena, saj se niso nič kregale.

Nekajkrat na teden je šla Lara obiskat svoje starše. Opazila je, da sta njena starša iz tedna v teden bolj prijazna.

Lara je bila zelo hvaležna, da jo je Monikina družina tako lepo sprejela. Vsak dan so našli razlog za veselje in zabavo. Bila je zelo zadovoljna, saj je prvič v življenju za vikend odšla kam na izlet. Prvič je šla v živalski vrt, plavat v bazen, kolesarit, šla na pohod na Šmarno goro...

Po nekaj mesecih so zdravniki pri Larinih starših opazili napredek in ju zato spustili nazaj domov. Lara je bila tako srečna, da sploh ni vedela, kako naj se zahvali za tako pomoč. Ko je prišla domov, je opazila, da se njena starša veliko več pogovarjata z njo, da se veliko manj prepirata in da pijeta pijače brez alkohola. Čez nekaj časa so Larini in Monikini starši postali zelo dobri prijatelji. Larina mama je imela zelo dobro službo in plačo, vendar je večina denarja šla za pijačo. Sedaj, ko sta oba nehala piti, je Larina mama do poletja prihranila denar. Larina mama je med poletnimi počitnicami organizirala štirinajstdnevni dopust na morju, na katerega je v zahvalo povabila tudi Monikino družino. Na dopustu so se imeli zelo lepo, še bolje so se spoznali in postali res dobri prijatelji. Seveda sta najbolj uživali Monika in Lara, saj sta se potapljali, plavali, gradili peščene gradove, skupaj brali zanimive knjige...

Lara je Moniki septembra, v sedmem razredu, hvaležno povedala: „Hvala, za vse, kar si naredila zame. Sedaj starša prihranita veliko več denarja. Čez nekaj časa se bomo preselili v novo hišo, kjer bo prostor tudi za mojo sobo. Dobili bomo tudi nov avto, ki bo svetlo modre barve, torej moje najljubše barve.“

Opazila sem, da si starša sedaj vzameta veliko več časa zame, mi razložita, če česa ne razumem, upoštevata moje želje, če jih je možno uresničiti... Skratka najlepša hvala. Res ne vem, kaj bi brez tebe." Monika se ji je prijazno nasmehnila in skupaj sta vstopili v razred, kjer se je začela ura matematike...

Lana Strmec, 6. c

OŠ Brinje Grosuplje

Mentorica: Maja Zajc Kalar